

Næste Møde vil blive afholdt førstkommande Tirsdag, Kl. 1, og Dagsordenen vil da være:

1) Indenrigsministeren forelægger:

- a. Udkast til Lov angaaende Matriculeringen af de ved Lov . . . i Kongeriget indlemmede Districter.
- b. Udkast til Lov angaaende Anlæg og Drift af en Jernbane igennem det sydlige Sylland fra Bamdrup Station paa den østjydske Jernbane til Strandby paa Syllands Vestkyst, samt angaaende Anlæg af en Havn paa sidsevænte Punkt.

2) Første Behandling af:
 Forslag til almindelig borgerlig Straffelovbog for Kongeriget Danmark.

Mødet hævet Kl. 3³/₄.

Halvtredstindhvende Møde.

Tirsdagen den 14de Februar Kl. 1.

Forhandlingsprotocollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Da Indenrigsministeren i Diebliffet er forhindret fra at komme tilstede, og det maaskee vil være nogen Tid, inden han kan komme, vil jeg med Thingets Tilladelse foreløbig forbigaae den første paa Dagsordenen opførte Sag: Forelæggelse ved Indenrigsministeren af tvende Lovudkast, og strax gaae til den under Nr. 2 opførte Sag: Første Behandling af: „Forslag til almindelig borgerlig Straffelovbog for Kongeriget Danmark.“ (Lovforslaget findes i Till. A. Sp. 1677 ff.)

14de Februar.

Casse: Jeg skal begynde med at udtale den Overbeviisning, at den hurtigst mulige Gjennemførelse af dette Lovforslag er en paatrængende Nødvendighed, og det vilde, for at sætte det udenfor al Tvivl, i Grunden allerede være tilstrækkeligt at henvise til, at vor nu bestaaende Straffelovgivning kun udgjør Brudstykker af forskjellige Bestemmelser, af hvilke nogle tilhøre 1683 og de øvrige efterhaanden have faaet Tilværelse i Løbet af de siden forløbne mere end 150 Aar. Dette har maattet medføre, at de forskjellige Straffebestemmelser ere grundede paa Anskuelser, der ere saa høist forskellige, baade med Hensyn til hvad der i sig selv er strafbart, med Hensyn til Straffskylden og med Hensyn til Diemedet, hvori Staten skal straffe, at Resultatet har maattet blive det, som nu er tilfælde, nemlig at der finder en skærende Modsetning Sted mellem mangfoldige af Straffebestemmelserne. Erfaringen viser ogsaa dette mere end tilstrækkeligt, thi ikke blot den, der som Dommer eller i andre Stillinger har havt med Straffelovens Anvendelse at gjøre, vil være kommen til en levende Erkjendelse af, at disse Mangler ere overordentlig store, men det vil være gaaet Enhver paa samme Maade, der ikke har været ganske uopmærksom eller ligegyldig ved, hvad der daglig foregaaer paa Criminaljustitsens Gebet. Det, som fremfor Alt maa udhæves her, er den store Ubillighed, ja, man kan gjerne sige Haardhed, som i mange Tilfælde finder Sted paa Grund af disse Lovbestemmelser, idet de paaføre Lidelser, som gaae langt ud over det, en rigtig Bedømmelse af Straffskylden og det, der er fornødent, vilde medføre. Saaledes som allerede bemærket i Landstingets Udvalgs Betænkning, kan det ikke nytte, at man vil gjøre opmærksom paa, at Venaadningsveien aabner et Middel til at raade Bod paa disse Ulemper; thi det følger af sig selv, at dette Middel indvirker forstyrrende paa Retsbeviidsheden, ligesom ogsaa den Omstændighed har sin store Betydning, at Venaadningen ofte kun kommer dem tilgode, der søge om den, hvori-